

Johan Sanctorum heeft het over Mei '68 , 50 jaar later.

Geert leidde de spreker als volgt in: “ In mei 68 deed ik stage in een school vlakbij het Bisdomplein in Gent. Plots hoorde ik geroep buiten en toen ik keek zag ik een groep joelende studenten en aan de andere kant op een oprukkend peloton rijkswachters om die bende uiteen te drijven. 's Avonds gingen we ook de stad in en werd er kat en muis gespeeld met de rijkswacht want zij probeerden de studenten in te sluiten vooral in de buurt van de Blandijnberg en in de Savaanstraat.

Wij allen hebben mei 68 van op korte afstand meegemaakt maar is er iets blijven hangen van dit alles en heeft die beweging iets meer opgeleverd dan korte rokjes, de pil, geitenwollensokken en de kakmachine?

Daarover zal Johan Sanctorum ons deze avond meer vertellen want hij publiceerde hierover o.m. in Doorbraak en gaf hierover ook een boek uit. Johan Sanctorum is filosoof, publicist en Doorbraak-columnist. Na zijn studies filosofie en kunstgeschiedenis zocht hij zijn weg als schrijver, uitgever, docent, theaterman, politiek consultant en cultuurfilosoof.”

Mei '68. Wie jonger is dan 50 was toen nog niet geboren. In 2018 is die mei '68 – revolte dus een halve eeuw oud. De dagbladen hebben er talrijke artikelen aan gewijd. Wie het meegemaakt heeft en op de barricaden stond, ziet het als een moment van de grote breuk en vernieuwing. Voor de latere generaties is de zgn. soixante-huitard, het synoniem geworden van de salonrevolutionair die, eens hij zelf aan de hefbomen kwam, een nieuwe dictatuur instelde van de maakbare maatschappij, gegrondvest op een vrijheid-blijheid-ideologie, maar ook op een enorme regelnevel en het beruchte politiek- correcte dwang denken.

1968 was een *grand cru* jaar voor de politiek aldus de spreker. Anti-Vietnambetogingen, Dolle Mina's, de Praagse lente, Woodstock en de Flower Power, Leuven Vlaams, moord op Martin Luther King... Historisch valt de '68 –golf te zien als een wereldwijde oprisping van ongenoegen die de *golden sixties* afsloot, een contestatie tegen de heilige huisjes, het systeem, de burgerlijke moraal. Men riep leuzen als ‘ *verboden te verbieden* ’ en ‘ *de verbeelding aan de macht* ’. Men wou uiteindelijk zelf aan de macht komen en een nieuw establishment met eigen politiek- correcte codes vormen.

Het is echter Parijs, die de moeder van alle revoltes is geworden; waar alles begon met het ongenoegen van mannelijke studenten die niet op de meisjeskamers mochten komen slapen. Testosteron was als het ware de drijfveer van de revolte die de jongeren agressief en opstandig maakten. Spreker gaf hierbij een uitvoerig chronologisch overzicht van de acties in het jaar 1968.

Dichter bij ons hadden we *Leuven Vlaams*, waar reeds in januari '68 Leuven in rep en roer stond, waar de studenten onder de motto's ‘ *Leuven Vlaams* ’ en ‘ *Walen buiten* ’, de overheveling van de Franstalige UCL-faculteiten naar Wallonië eisten.

De aanleiding tot dat studentenprotest is complex en zeker gelinkt aan het speciale karakter van de Belgische staat. Sinds het begin van de jaren 60 bleek die structuur onhoudbaar en zochten de francofone politieke elites naar nieuwe verfransingsstrategieën. De studentengemeenschap beseft dat de tweetalige academische structuur van Leuven een breekijzer is voor het Franstalige politieke establishment om aan een soort gebiedsroof te doen. De UCL zocht immers naar uitbreidingsgebied in Waals-Brabant om zo een corridor te forceren tussen Brussel en Wallonië. Leuven Vlaams was dus veel meer dan een universitaire kwestie. De regering Van Den Boeynants die de zaak naar zich toe had getrokken, viel op 7 februari 1968 en na vervroegde verkiezingen werd de splitsing een feit. Volgens spreker

heeft 'Links' die radicaal –flamingante stempel op de Vlaamse variant van het '68- gebeuren nooit verteerd, waarbij de oud-studentenleider Paul Goossens de realiteit niet onder ogen wil zien, aldus een vijfdelige Kerstessay in de Standaard van Paul Goossens.

De spreker verwijst verder dikwijls naar zijn boek ' De langste Mars ' van mei '68 naar pococratie, waarin hij zijn persoonlijke visie op de '68 revolte brengt aan de hand van o.a. gegevens over Leuven Vlaams en de woelige meidagen van Parijs: wat bezielde de jongeren en waar stonden ze echt voor. Hij wijdt uit over de term pococratie, zijnde 'politieke correctheid' en enkele domeinen waar het politiek correcte denken zich nestelde zoals media, onderwijs en in het bijzonder de taal. Hij is van oordeel dat er een dringende behoefte is aan taalkundige trots en fierheid om onze taal over te brengen aan o.a. allochtone kinderen.

De boeiende voordracht werd besloten met vragen en antwoorden.

Marc Vereecke